

Forholdet og undersøge, om der alligevel ikke, naar man — hvilket forhaabentlig snart sker — kommer til en Revision af den nugældende Fiskerilov, skulde kunne gøres noget for at ændre de uheldige Tilstande, som i Øjeblikket er til Stede deroppe.

Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil jeg rette en Tak for hans Svar til mig forgangen Dag angaaende Banearbejdernes Lønningsforhold. Det glæder mig, at den Forhandlingsret, som nu er indrømmet Statsbanernes Personale — det har jo været svært at faa den anerkendt —, har sat sin første Frugt derigennem, at man har indrømmet de paagældende Banearbejdere, Depotarbejdere, og hvad de er allesammen, noget, lad saa være, at Resultatet ikke er saa godt, som det kunde ønskes, thi det kan jo rettes ved den fortsatte direkte Forhandling med den højtærede Minister og den Forhandling, der i Finansudvalget vil blive ført om Sagen mellem første og anden Behandling. Jeg har som sagt været glad over, at det endelig er lykkedes at faa Forhandlingsretten gennemført, og jeg er glad over, at der dog foreligger et positivt Resultat af dens Arbejde.

Endelig har jeg et lille Spørgsmaal, som jeg er anmodet om at omtale. Jeg har fremdraget det før, og mange andre ærede Medlemmer har omtalt det for adskillige Aar siden. Det angaar Mangelen af Perrontag paa Østerbros Station. Det er evindelige Klager, man, naar man kører paa Kystbanen, hører, saavel fra Ind- som fra Udlændinge over, at man skal passere en overordentlig lang Strækning fra Stationen ud til Togene, der undertiden holder ikke saa kort ude, i al Slags Vejr, uden at Publikum er det ringeste beskyttet mod Vejret. Nu vil jeg indrømme, at det bliver vel ingen billig Historie. (*Ministeren for offentlige Arbejder* [Thomas Larsen]: Nej!). Nej, det bliver det vel ikke, men jeg vil anmode den højtærede Minister om, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa det Spørgsmaal, om der dog ikke skulde kunne gøres noget for at modvirke de uheldige Forhold. Det kunde dog tænkes, at man indenfor rimelige Grænser eller maaske ved at tage lidt ad Gangen kunde komme ud over de uheldige Forhold, som man maa erkende er til Stede.

Eduard Larsen: Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg vil gøre paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingen om Finanslov-

forslaget. Det er navnlig et Par Henstillinger, jeg vil rette til den højtærede Finansminister. Vi fik jo Finansloven for 1911—12 i en dobbelt Redaktion, men nu har vi faaet det tilsvarende Statsregnskab i en Redaktion, der kun svarer til den ene Del. Det er beklageligt, at vi ikke har kunnet faa det i begge Former, saa meget mere som Skatte-lovene netop er begyndte at virke ved Aaret 1911—12. Men det hænger maaske sammen med, at Finanslovkommissionen — som man populært kalder den med et kort Ord —, efter hvad der er mig bekendt, har under alvorlig Overvejelse en fuldstændig Omordning af Statsregnskabet. Jeg skal derfor nøjes med at udtale, at jeg vilde have været glad ved, om der havde foreligget ogsaa en dobbelt Redaktion af Statsregnskabet, men det kan maaske ikke lade sig gøre.

Dernæst vil jeg gøre en anden Henstilling. Jeg tror, at Forholdet efterhaanden er blevet det, at man ikke alene i denne Sal, men ogsaa udenfor, begynder at interessere sig mere for Finansloven, end man hidtil har gjort, og jeg ser deri en god pædagogisk Udvikling i Folket. Under disse Forhold er det rart at kunne række Folk saa mange Hjælpemidler som muligt, og et af de Hjælpemidler, jeg synes, vi har saa overordentlig Gavn af, er Registeret. Jeg vil henstille, om der ikke kunde findes en Form, hvorved dette Register kunde komme med i de indbundne Bind af Rigsdagstidenden.

Saa vil jeg gøre et Par Bemærkninger om Anmærkningerne paa Finansloven. Det forekommer mig uheldigt, at de Anmærkninger, som en Gang er vedtagne her, og som staar paa Finansloven — hvis jeg maa bruge det Ord i Modsætning til, at de hører til Finansloven, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) i Gaar udtrykte sig —, gaar ud af Finansloven, naar de stadig har Gyldighed. Saaledes findes f. Eks. den i Fjor vedtagne Anmærkning om Reservefonden ikke paa det i Aar forelagte Finanslovsforslags § 3. Det forekommer mig, at naar den skal holdes i Kraft i 5 Aar, havde det været rimeligt, om den stod der. Jeg har ved Forespørgsel hos det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) erfaret, at netop dette Forhold har voldet Finanslovkommissionen stor Vanskelighed. Da man f. Eks. skulde søge efter de Anmærkninger, hvorved Loven om, at man kunde faa 4 pCt. af sine Penge ved Udlaan mod Pant i fast Ejendom, var blevet ændret, var disse Anmærkninger bogstavelig talt ikke til at